

סדר ליל ראש השנה

המנהגים, הברכות, סימני החג וסיפורים מרתקים לכל המשפחה

תשפ"א

ערך והוסיף משלו באהבה : אסף יערי
להורדה חינם – www.asaf-yaari.com
כל הזכויות שמורות © ספטמבר 2020

”וְהוֹתִירָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדְךָ בְּפָרִי בְּטָנְךָ וּבְפָרִי בְּהִמְתָּךְ וּבְפָרִי אֲדָמְתְּךָ לְטָבָה כִּי יָשׁוּב ה' לְשׁוֹשׁ עֲלֶיךָ לְטוֹב פֶּאֶשֶׁר שָׂשׂ עַל אֲבֹתֶיךָ” : (דברים ל, ט')

ראש השנה זה אחד החגים האהובים עלי, כי הוא מלא בהתחלות חדשות, סמלים מתוקים, המון נקודות למחשבה ומשפחה וחברים לבושים בלבן סביב לשולחן עם אוכל נפלא.... מה צריך יותר?

בחוברת חגיגית זו, כמו בחוברות של חגים אחרים, לא נגענו בנוסח המחמיר ביותר (חב"ד) של הטקסים הדתיים, כך שהמשכנו מסורת אבות בת אלפי שנים ומצד שני הוספנו הסברים בכתב יד (בכחול, משמאל), מנהגים מעדות שונות, קצת הסברים באופן, שאמור לעשות חסד גם עם המודרני והעכשווי, בעידן המסכים, האינסטנט והדיגיטלי. מקווה שתיהנו כמו שאני נהייתי לכתוב ולערוך את החוברת הזו, אני מאחל לכם שפע בכל מישור, שנה טובה ומתוקה וגמר חתימה טובה!
שלכם באהבה, אסף יערי.

מהות החג, מקורו ואת מה בעצם אנחנו חוגגים!?

ראש השנה מציין התחלת שנה חדשה (תשפ"א) בלוח העברי, והוא חל ביום הראשון (א') של החודש הראשון (תשרי) בלוח השנה. כמו שאנחנו מברכים "תכלה (תסתיים) שנה וקללותיה, תחל (תתחיל) שנה וברכותיה"... בניגוד לכל החגים היהודיים, החלים באמצע החודש העברי, ראש השנה הוא החג היהודי היחיד שחל בתחילת החודש - "ראש חודש" (א בתשרי). הוא גם החג היחיד שנמשך יומיים רצופים (גם בארץ וגם בחוץ לארץ) ושני ימים אלה נחשבים לחג אחד ארוך, הנקרא בארמית "יומא אריכתא" (=יום ארוך).

לפי המסורת היהודית ובניגוד למה שהרבה חושבים, ראש השנה מציין את היום השישי לבריאת העולם. לא את היום הראשון. היום השישי, הוא יום "בריאת האדם", כלומר זה היום בו המין האנושי החל "לספור את הזמן, את הימים, החודשים והשנים". מכאן "ראש השנה". שבו מסתיימת שנה אחת ומתחילה חדשה. אני מסכים אתכם שאתם חושבים שכל העולם חי לפי השנה הלועזית, אבל בזמן שנקבע החג הזה, לפני יותר משלושת אלפים שנה לא הייתה שנה לועזית... אז הלוח שלנו היה כנראה הראשי או היחיד באזור... והוא זה שחיו על פיו והוא זה שקבע.

כזכור, העולם נברא בשישה ימים, מההכרזה "ויהי אור" שהתרחש בכ"ה באלול (שישה ימים לפני ראש השנה) ועד ליום השישי לבריאה, הוא ערב שבת, הוא ראש השנה, בו נברא האדם הראשון "אדם", נבראה "אישה" (כשהייתה בהריון קיבלה את השם "חוה") וזה גם היום בו ארע החטא הראשון בעולם – האכילה מפרי עץ הדעת (שבשום אופן לא היה תפוח!... הסבר בהמשך..) וגם קרה העונש הראשון בעולם – הגירוש מגן עדן ועוד כמה תוספות.

חיזוק נוסף לסיבה הזו אנחנו מוצאים בתפילות ראש השנה שמזכירות גם את תחילת ההיסטוריה האנושית, לדוגמה - את סיפור נח והמבול.

זו גם הסיבה שהוא יום חגיגי מצד אחד "בריאת האנושות", אך גם יום משפט ודין מצד שני "החטא ועונשו". מאז ועד היום, זהו "יום הדין" לאדם האוניברסלי כפרט בודד וכעמים שלמים, בכל האומות ולעולם כולו, בו האל מעמיד למשפט את "כל פְּאֵי עוֹלָם" וקוצב להם את פרנסתם לשנה הבאה, בריאותם, הקריירה שלהם וכל שאר ענייניהם.

לפי המסורת, אלוהים פותח שלושה ספרים בראש השנה:

אחד של רשעים גמורים, ואחד של צדיקים גמורים, ואחד של "בינונים". (לא רשעים ולא צדיקים... "רגילים") צדיקים גמורים נכתבים ונחתמים לאלתר (מייד) לחיים, רשעים גמורים נכתבים ונחתמים לאלתר (מייד) למיתה, בינונים תלויים ועומדים מראש השנה ועד יום הכיפורים (והן עשרת ימי תשובה, בהם אנו מקבלים הזדמנות להצטער ולתקן את גזר דיננו), אם זכינו לתקן – אנחנו נכתבים "לחיים" לא זכינו... נכתבים "למיתה" חס וחלילה.

אם ראש השנה, הוא בעצם היום בו נוצר המין האנושי, בו הכתרנו את אלוהים כמלך על חיינו והעולם כולו, "קבלת עול מלכות שמיים", זה מובן למה חז"ל קבעו לפני 2000 שנים שהמצווה הראשית בחג, היא **תקיעה בשופר** – כמו חצוצרה בזמן הכרזה על המלך (יש עוד סיבות, ראו בהמשך).

ואכן, ראש השנה הוא חג מקראי שנוצר בתורה - אך לא בשם זה:

בתורה נקרא החג "יום תרועה" (במדבר כט 1) או "זיכרון תרועה" (ויקרא כג 24).

ויקרא פרק כג

(כג) וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כד) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם שַׁבָּתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ: (כה) כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אֵשֶׁה לַה':

במדבר פרק כט

(א) וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יְהִי לָכֶם: (ב) וַעֲשִׂיתֶם עֲלֵה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַה' פֶּר בֶּן בָּקָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: (ג) וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר שְׁנֵי עֶשְׂרִים לֶאֱיֵל: (ד) וַעֲשִׂרוֹן אֶחָד לִכְבֹּשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים: (ה) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (ו) מִלֶּבֶד עֲלֵת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרִיחַ נִיחֹחַ אֵשֶׁה לַה':

חז"ל הדגישו את תפקיד השופר - המכריז על ישיבת בית הדין בשמים כסמל ליום הדין. השופר מיועד גם לזרז את בני האדם העומדים למשפט, לעורר בהם חרדה מיום הדין ולגרום להם להתחרט על מעשיהם הרעים ולחזור בתשובה. לקשר הזה שבין השופר לחרטה נמצא גם רמז לשוני במדרש: השופר קורא לנו "שפרו מעשיכם".

הפילוסוף היהודי פילון האלכסנדרוני הציע שתי משמעויות לתקיעת שופר:

המשמעות האחת נוגעת לעם ישראל, והשנייה - לאנושות כולה.

מבחינת עם ישראל, תקיעת השופר מזכירה את קול השופר במעמד הר סיני - "קולת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חָזַק מְאֹד" (שמות יט 16).

מבחינה כללית - השופר הוא כלי הקורא למלחמה או המזהיר מפני מלחמה מתקרבת. לכן, תקיעת השופר מזכירה לאנושות כולה - את המלחמות ואת התקווה להפסקתן ולהיעלמות הרוע מן העולם, כמו שכתוב בתפילת ראש השנה: "וכל הרשעה (=הרשעות שבעולם) כולה כעשן תכלה, כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ". הכוונה לבקשה שלנו מאלוהים, שיבטל את כל משטרי הרוע בעולם (וכך ייפסקו המלחמות).

סיבה נוספת לתקיעת השופר היא "לעורר זכות אבות" – אבות האומה ואבותינו שלנו, כדי שישמשו לנו מליצי יושר ויגנו עלינו בדין. ברגעים הנשגבים של יום-הדין, אנו תוקעים בשופר, העשוי מקרנו של איל, ומזכירים בכך לפני הקב"ה את עמידתו בניסיון של אברהם אבינו, כאשר לפי מצוות הקב"ה עמד להקריב את בנו יחידו - יצחק - קרבן לה', הדבר נמנע ברגע האחרון, לאחר שכבר הניף את הסכין, כאשר מלאך ה' קרא לאברהם לעצור. עיני אברהם הבחינו לפתע באיל שנאחז בקרניו בסבך. את האיל הקריב לקרבן תחת בנו. ביחס לכך אמרו חז"ל: "תקעו לפני בקרן של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ויעלה זכרונו לפני".

אם כן, ראש השנה הוא יום חגיגי ושמח ביותר, המציין את בריאת האדם ואת הכתרת הנהגה האלוהית על העולם, ומצד שני יום משפט המעורר אותנו לחשיבה פנימית ולתיקון דרכינו לשנה החדשה... שתהה מתוקה מקודמתה!

על החג ומצוותיו:

לפי המסורת העתיקה, כל מה שעושים בראש השנה הוא סימן לכל השנה, כמו שהדקה הראשונה של כל היום, קובעת את המשכו.. מכירים את הביטוי "להתחיל ברגל ימין? אז זה בגלל זה.

לכן, האווירה הנכונה בסעודת ראש השנה, מורכבת מ:

אמונה ושמחה בקב"ה - ראוי לכל אדם לשמוח ולבטוח בה' שיקבל את חרטתו, הבטחתו להשתפר ולתקן דרכיו
מידה כנגד מידה – לפי האמונה, דנים את האדם לפי "איך הוא דן את חבריו" ולכן, לפחות בזמן הארוחה (ובחג כולו) ידון אותם לכף זכות. ולא יכעס ולא יתקוטט עם חבריו, ולא יחשוב(!) או ידבר עליהם רעות, שמלבד האיסור שיש בכך, יש בזה גם סימן רע לשנה הבאה.
הפצת אור מסביב לחבריו - כיוון שראש השנה הוא חג, יש מצווה לשמוח ולשמח בו, ולכן בסעודת החג ישתדל כל אדם לשמח את כל בני משפחתו והמסובים, ויש בזה סימן טוב לכל השנה. "וירבה באהבה עם חבריו"

ברכת שנה טובה:

בליל ראש-השנה מברכים איש את רעהו: "לשנה טובה תיכתב ותיחתם". אשה מברכת את רעותה: "לשנה טובה תיכתבי ותיחתמי". בעבר היה נהוג לשלוח זה לזה ברכות ראש השנה כתובות...מנהג מקסים שחבל שנעלם מהעולם...שנאמר "וואטסאפ לא יחליף מכתב"...

בגדים לבנים:

בערב החג ובחג כולו נהוג ללבוש בגדים לבנים לסמל טהרה, "דף חדש" וחגיגות סמלית וגם בשל "כוחו הסמלי של הצבע הלבן, הפועל כנגד הדין הקשה-השחור" וגם מסמל את תהליך הסליחה וההיטהרות.

מאכלי ברכה:

בתחילת סעודת החג, אחרי הברכה על החלה, שאותה טובלים בדבש ולא במלח (כרגיל), אוכלים **מאכלים סמליים** ומברכים ברכות "יהי רצון", כמו תמר ("יהי רצון מלפניך שייתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו."), רימון ("שירבו זכויותינו כרימון"), תפוח בדבש ("שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה"), ראש כבש או דג ("שנהיה לראש ולא לזנב"), ומאכלים שונים נוספים, כנהוג בקהילות השונות. ראו רשימה מקיפה וחגיגית עם כל הברכות בהמשך הטקסט)

עושים **חלות עגולות** לסמל נצחיות, או בצורת סולמות, משום שבראש השנה דנים כל אדם מי יעני ומי יעשר מי ישפל ומי ירום. ונאמר במדרש שהקב"ה עושה סולמות ברקיע, "את זה מעלה ואת זה מוריד"

מקפידים על הכעס ורגשות רעים אחרים:

יזהר כל אדם שלא יבוא לידי כעס, שמלבד האיסור החמור לכעוס בכל השנה כמובא לעיל בשער האגדה, אין זה סימן טוב לכעוס בראש השנה, שבוה מראה הוא סימן כעס לכל השנה, ולכן יזהר שלא יכעס ולא יקפיד כלל הגם שהכעיסו אותו, כי אם לא הכעיסו אותו והוא כועס, אינו בן אדם.

לא לחגוג לבד:

כאשר אנו מתכוונים לחגים, עלינו לזכור את כל אלה שקשה להם לעמוד בהוצאות החג, ושמחתם עלולה להיות מושבתת. על-כן נהוג לאסוף כספים כדי לקנות בהם מצרכי-מזון למשפחות נזקקות. וכך נאמר על ראש-השנה בספר נחמיה (ח, י): "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושילחו מנות לאין נכון לו וגו'".

מרבים בסליחות ובצדקה:

בערב ראש השנה מרבים באמירת סליחות, ומשכימים לשם-כך לבית הכנסת. כמו-כן מרבים במתן צדקה ביום זה.

התרת נדרים:

בערב ראש השנה נוהגים לעשות 'התרת נדרים', כדי להתיר את הנדרים שאינם זכורים לנו מהשנה שעברה, ומבטלים מראש את הנדרים שייעשו בשנה הבאה. 'התרת הנדרים' נעשית בפני עשרה או שלושה מישראל, שבפניהם מביעים חרטה על הנדרים שנדרנו, בכוונה או שלא בכוונה.

משתטחים על קברות צדיקים:

בערב-ראש השנה או סמוך אליו, יש שנוהגים להשתטח על קברות צדיקים, לעורר ולבקש את נשמותיהם הקדושות שיעוררו עלינו רחמים לפני כסא מרום לסליחה ומחילה ושימליצו טוב בעדינו שניכתב לחיים ולשלום, לפרנסה טובה, וכל הבקשות הטובות שהאדם ובני ביתו זקוקים להם.

תשליך (ראו בהרחבה מייד בטקס עצמו)

ביום הראשון של ראש-השנה, לאחר תפילת מנחה, הולכים אל מעיין, נהר או שפת-ים, ואומרים את נוסח ה'תשליך'. המים מסמלים את חסדיו של הבורא, והדגים שבמים מסמלים את עיני הבורא הפקוחות על בראיו. מנהג זה נועד לעורר רחמי-שמים, והוא מסמל את התנערותנו מן החטא. אם יומו הראשון של ראש-השנה חל בשבת, מקיימים את ה'תשליך' ביום השני של החג.

Shana Tova

טקסי יום החג:

1. מזמור פתיחה וברכת שנה טובה
2. תשליך
3. קידוש
4. סעודת חג
5. ברכת המזון

בשני הימים של ראש השנה, בתפילת מנחה, אחר "שמונה עשרה" אומרים מזמור זה, ומי שלא התפלל תפילת מנחה בצהרי ערב החג, יפה שיאמר אותם לפני מצוות התשליך, לפני תחילת טקס ארוחת ראש השנה (לפני הקידוש) של ערב החג הראשון והשני...

1. וכך נפתח את טקסי יום החג:

לְדוֹד מְזֻמּוֹר לְה' הָאֶרֶץ וּמְלוֹאָה תִּבֵּל וַיִּשְׁבֵּי בָהּ :
 כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהוֹת יְכוּנְנָה :
 מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וּמִי יָקוּם בְּמִקְוֵם קִדְשׁוֹ :
 נָקִי כַפַּיִם וְיָבֵר יָלֵב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לְשׂוֹא נִפְשֵׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה :
 יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת ה' וַיְצַדֵּק מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ :
 זֶה דוֹר דְּרָשׁוּ מִבְּקֵשֵׁי פְּנִידָה יַעֲקֹב סָלָה :
 שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מִלֶּדֶת הַכְּבוֹד :
 מִי זֶה מְלֶדֶת הַכְּבוֹד ה' עִזּוֹ וְגִבּוֹר ה' גִּבּוֹר מִלְחָמָה :
 שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מִלֶּדֶת הַכְּבוֹד :
 מִי הוּא זֶה מְלֶדֶת הַכְּבוֹד ה' צְבָאוֹת הוּא מְלֶדֶת הַכְּבוֹד סָלָה :

ויברכו איש את רעהו מסביב במאור פנים ובכוונה גדולה:

"לְשָׁנָה טוֹבָה תִּפְתָּח וְתִתְחַתֵּם / תִּתְּתָבוּ וְתִתְחַתְמוּ:"

2. תשליך:

"תשליך" היא תפילה הנאמרת בראש השנה ליד מקור מים, המסמלת את בקשת הסליחה והתחינה למחילה על חטאינו המושלכים באופן סמלי למים. היא נקראת כך בשל הפסוק "ותשליך במצולות ים כל חטאתם" הכלול בתחילת תפילת התשליך.

מאמר על תפילת התשליך:

התפילה מכילה 52 מאמרות כנגד ארבע פצעים 13 המידות הטובות של הקב"ה (קראו בהמשך), שצלינו ללמוד ולאמץ לצמצמן כחיים שלנו.

שימו לב גם לאוסף המילים שצרכ כל אחת מהן בפרד, ערכה הוא נגזרת 52 המטריה:

"אנא" "הביט יהוה" "אלהיו" "לטהוה" "ככל" "אדס או" "בהמה", "באמנה" "סולח"

תפילת התשליך נאמרת באופן סמלי כנגד 13 המידות הטובות של הקב"ה (התפילה מכילה 52 ביטויים שהם ארבע פצעים 13) שבצורתן הוא סולח לנו, ובאותה מידה צלינו ללמוד ולאמץ בצמצמן..כי סביר להניח שאת רובן לא הצלחנו לקיים במלואן, אלא ההיפך, דווקא עברנו עליהם במשך השנה. מידות הרחמים של הקב"ה, מופיעות בפסוק הבא:

".....ה' ה' אף רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת:
 נצר חסד לאפסית נשא עון ופשע וחטאה
 ונקמה לא ונקמה...." (שמות לד', פסוקים 7,6)

לפי הפסוק נאמרו פסוקים אלה מפי משה רבנו כשראה את ה' עובר על פניו, לאחר חטא הצלף, כשמה ביקש שהאלוהים יסלח לצע ישראל על החטא. מכאן הרלוונטיות לצלינו והחטאים שלנו..

הנה נחלק את הפסוק ונלמד כל מידה:

(1) ה' (פצע ראשונה) + (2) ה' (פצע שנייה):

את כפילות המילה "ה'" מסביר התלמוד בבבא שם"ה הראשונה היא רחמים על החוטא לפני החטא (א"י על פי עמנו לפני הקב"ה שחטא), והשנייה היא רחמים על החוטא אחרי החטא.

(3) אף + (4) רחום:

"אף רחום" - פירוש המידה רחמים הוא שה' מרחם על האדם בהתאם למצויות (רחמים כשילוב של חסד ודין).

(5) וחנון:

רחמים של ה' הם ללא קשר למצויות האדם, אלא הם באים כמתנת חנינה, חנינה.

(6) ארך אפים:

פירושו אורך רוח, סבלני, נועם צמוק' (כמו שנהוג לומר בימינו), שאינו מתעלל ומצניח מיד, אלא ממתין ומחכה לחוטא שיחזור בו ויתקן את דרכו.

וכך מבצעים את טקס התשליך:

לפני הקידוש ולפני הנרות (עדיף לפני שקיעת החמה, אך אפשר גם אחרי) לוקחים את הילדים והולכים אל שפת הים או בריכת מים אחרת שיש בה דגים (הכי טוב), או למעיין, או מעל גיגית או קערת מים גדולה, מחזיקים בסמליות את שולי הבגד (שתיכף "ננער מהחטאים") ואומרים פסוקים ופרקים אחדים הלוקחים מספר מיכה ומתהילים והם עיקרי התשליך.
בעת אמירת "ותשליך במצולות ים כל חטאתם" (מסומן באדום) מנערים את שולי הבגד או את הכיסים מעל המים, כסמל להתנערות מן החטא וכביטוי לרצון להתחיל מעתה בחיים טובים וטהורים יותר.

הנה כך אומרים בקול רם:

מי אל פְּמוֹדֶךָ

נושא עֶזְרוֹן

וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁעִי

לְשִׁאֲרֵי־תְּנִיחָתִי

לֹא תִחְזֹק לְעַד אֲפֹי

כִּי תִפֹּץ חֶסֶד הוּא:

יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ

יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ

וְתִשְׁלִיךְ בַּמַּצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: (ומנערים)

תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב

חֶסֶד לְאַבְרָהָם

אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם

מִיָּמֵי קֶדֶם:

ואומרים שלוש פעמים:

מִן הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה

עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה

ה' לִי

לֹא אִירָא

מִה יַעֲשֶׂה לִי אֲדָם

ה' לִי בְּעוֹזִרִי

וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשִׁנְאֵי

טוֹב לַחֲסוֹת בְּהִי מִבְּטַח בְּאֲדָם

מאמר על תפילת התשליך - המשק:

(7) וְכֵן חֶסֶד + (8) וְכֵן אִמְת:

"וְכֵן חֶסֶד וְאִמְת" - : 'וְכֵן חֶסֶד' - עוֹשֶׂה חֶסֶד אֲדוּלָּה, וְכֵן רַב

'אִמְת' - כִּלְמוֹר עוֹשֶׂה הִרְבֵּה אִמְת (הַכּוֹנֵה לְדִין אִמְת). עַל

מִידַת ה' אִמְת' חָזַק יוֹנָה הַנְּבִיא בְּתִפִּילָתוֹ ("כִּי עָתָה יִדְעָתִי כִּי

אִתָּה...") וּמְחַלְפֵי אֹתָהּ בְּנִיחָם עַל הִרְעָה. כִּכֵּךְ הוּא מַחֵה עַל

אֵי הַצֶּדֶק שֶׁבְּעוֹלָם. הוּא נֹצֵה שְׂמִידַת הִרְחֵמִים הַכִּרְחִית לְקִיּוֹם

הַעוֹלָם. אִי כֵּן כֵּן כֵּן אִמְת עַל אִמְת עַל עֲשֵׂה הַמִּידוֹת,

מְחַלְפֵי אִת אִמְת 'וְנִקָּה לֹא יִנְקָה' בְּאִמְת 'וְנִקָּה... בְּלִבְד.

מִוֹטִי זֶה - עַל חֲשִׁבוֹת הִרְחֵמִים לְפָנֵי הָאִמְת - הֵנוּ מִרְכְּבֵי

הַסַּפְרוֹת הַקְּבֵלָה.

(9) נוֹצֵר חֶסֶד לְאֵלֵינוּ:

"נוֹצֵר חֶסֶד" - כִּירוּשׁוֹ שׁוֹמֵר חֶסֶד, כִּלְמוֹר נוֹתֵן 'אֶרְאִי' עַל חֶסֶד -

לְמַרְת שְׂחָטָו נִצְדָּו. לְאֵלֵינוּ - לְאֵלֵינוּ אֲנֵשִׁים

(10) נוֹשֵׂא עוֹזוֹן + (11) נוֹשֵׂא פֶּשַׁע + (12) נוֹשֵׂא חֲטָאָה:

"נוֹשֵׂא עוֹזוֹן וּפֶשַׁע וְחֲטָאָה" - כִּלְמוֹר מוֹכֵן 'לִשְׂאֵת' וּלְסַבּוֹל עַל אִבּוֹ

"עוֹזוֹן" - פְּעוּלָה רַעָה, ו"פֶּשַׁע" - פְּעוּלָה מְכַוֵּנָה בְּלִדּוֹן, ו"חֲטָאָה"

- פְּעוּלָה 'הַמְחַטֵּאָה אֵת הַמְטָרָה' בְּטוֹעוֹת אוּ בְּהִנְיָה לְקוּיָה

(13) וְנִקָּה:

"וְנִקָּה" - סִיּוֹם מִידוֹת הִרְחֵמִים בְּמִיָּה "וְנִקָּה", כִּלְמוֹר תּוֹק

הַתְּעַלְמוֹת מִהַמֶּשֶׁק הַפְּסוּקִי, "לֹא יִנְקָה", מִתְבַּסֵּס עַל מִאֲמַר

הַתְּלַמּוּד כִּי "מִנְקָה הוּא לְשִׁבִּים (הַחוֹלְרִים בְּתַשׁוּבָה) וְאִינוּ מִנְקָה

לְשִׁבִּים שְׂבִימִים".

טוב לחסות בה' מבטח בנדיבים :
לא גרעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי,
כי מלאה הארץ דעה
את ה' כמים
ליום מכסים :

אח"כ יאמר פסוק זה בכונה, וכוחו גדול להרפות ולסתום כל המקטרגים עלינו:

לא גרעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים
ליום מכסים :

ואז יגיד את הפרק הבא – (תהילים פרק לג)

רָנְנוּ צְדִיקִים, בַּיהוָה; לְיֹשְׁרִים, נֶאֱמָה תְהַלֵּה. הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוּר; בַּנְּבֵל
עֲשׂוֹר, זָמְרוּ לוֹ. שִׁירוּ לוֹ, שִׁיר חֲדָשׁ; הִיטִיבוּ נַגֵּן, בַּתְרוּעָה. כִּי יֵשֶׁר דְּבַר
יְהוָה; וְכָל מַעֲשָׂהוּ, בְּאֱמוּנָה. אֲהַב, צְדָקָה וּמִשְׁפָּט; חֶסֶד יְהוָה, מְלֵאָה
הָאָרֶץ. בְּדַבַּר יְהוָה, שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ; וּבְרוּחַ פִּי, כָּל צְבָאִים. כִּנּוּס כִּנּוּד, מִי הַיָּם;
נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת. יִירָאוּ מִיְהוָה, כָּל הָאָרֶץ; מִמָּנּוּ יַגּוּרוּ, כָּל יֹשְׁבֵי
תֵּבֵל. כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי; הוּא צָוָה, וַיַּעֲמֹד. יְהוָה, הַפִּיר עֲצַת גּוֹיִם; הִנְיָא,
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים. עֲצַת יְהוָה, לְעוֹלָם תַּעֲמֹד; מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ, לְדֹר וָדֹר. אֲשֶׁר־
הַגּוֹי, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהָיו; הָעַם, בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ. מִשְׁמַיִם, הִבִּיט יְהוָה; רָאָה,
אֵת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. מִמֶּכּוֹן שְׁבַתוֹ הַשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. הִיצֵר יַחַד
לִבָּם; הַמְּבִין, אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. אֵין הַמְּלַךְ, נוֹשֵׁעַ בְּרֵב חֵיל; גִּבּוֹר, לֹא יִנְצֵל
בְּרֵב כַּחַ. שָׁקַר הַסּוֹס, לַתְּשׁוּעָה; וּבִרְבַּ חֵילוֹ, לֹא יִמְלֹט. הִנֵּה עֵין יְהוָה, אֶל
יִרְאִיו; לַמַּיְחָלִים לְחַסְדּוֹ. לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם; וּלְחַיֹּתָם, בְּרָעַב. נַפְשׁוֹ,
חִקְתָּה לַיהוָה; עֲזַרְנוּ וּמִגִּנְנוּ הוּא. כִּי בּוֹ, יִשְׁמַח לִבֵּנוּ: כִּי בְשֵׁם קְדֻשּׁוֹ
בְּטַחְנוּ. יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ: כַּאֲשֶׁר, יַחַלְנוּ לָךְ.

להלן שבעה טעמים למנהג ה"תשפיק"

- א. נהגו בעבר להמליך מלכים ליד מציון מים (מל"א, א')
 - וביום ראש השנה אנו ממליכים עלינו את הקב"ה.
 - ב. זכר לעקדת יצחק, וזה לפי המסופר באגדה, שבעת שאברהם
הלך להקריב את בנו, ניסה השטן להכשילו ובין השאר "נצעה
כחו נהר להצביע אותו מן העקדה". (מהרי"ף)
 - ג. במצולות הים ניכר מצעה הגריאה, ובראש השנה ראוי שכל
אחד יהרהר על בריאת העולם ועל הבורא, מלך כל הארץ,
היושב ביום זה ופנקסי חיים ומתים לפניו.
 - ד. רמזים ללכת למקום שיש בו דמים, שנזכר, שאנו מוסיף
לדמים הנאחזים במים ולא יכולים לחיות מחוזה להם, כמו
המשפט לחיים ולמוות, ומתוק כק נהרהר בתשובה.
 - ה. בשואל א' (ז', ו) אנו מוצאים, שלפני שצאו שואל והצט
למחמה נגד הפלשתים שאבו מים, "וישכחו לפני ה', ויצומו
ביום ההוא". וכך מפרש רש"י:
- "לפי שמצאו אינו אלא סימן הכנעה: הרי לפני לפני כמים
הללו הנשפכים". מכאן ש"תשפיק" אצל מקור מים, הוא צניין
של הכנעה ושברון לב. (וטעם זה אולי הציק...)
- ו. יש סברה האומרת, שתשפיק בא להזכיר את יום ראש השנה
שאותו חגגו שבי ציון לפני שער המים, כמסופר בספר נחמיה (ח',
א'): "וייאספו כל העם כאיש אחד אל הרחוב אשר לפני שער
המים". בו ביום (א' בתשרי) קראו צערא ונחמיה לפני העם
בספר תורת משה.
 - ז. חכמי הסוד (תורת הקבלה) מצאו במנהג ה"תשפיק" טעמים
רבים נוספים... אנו מצאנו מורכבים רובנו ממים, אין חיים בלי
מים, מים מטהרים (מקווה), בלי שתיית מים נמות, בלמן יציאת
מצרים לא מצט ניסים היו קשורים למים וצוד וצוד...

הדלקת נרות

את השנה החדשה נפתח כאשר הנשים והבנות ידליקו נרות של יום טוב, משעתיים לפני כניסת החג ועד זמני כניסת החג (כל עיר והזמן שלה, מפורסם באינטרנט). יש להכין נר הדולק לפחות 48 שעות, כדי שיתאפשר להעביר ממנו אש לצורך בישול ולצורך הדלקת הנר של היום השני ולצורך הדלקת נרות שבת. בהדלקת הנרות נאמר שתי ברכות, הראשונה על הדלקת נרות החג, השניה היא הודיה לאלוקים שזיכנו לחגוג שוב את ראש השנה.

הברכה הראשונה:

"בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל יוֹם הַזִּיכְרוֹן"

(שימו לב: אם ראש השנה חל בשבת, יש לסיים את הברכה במילים: "להדליק נר של שבת, ושל יום הזיכרון").

הברכה השניה:

" בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזַמַּן הַזֶּה."

למחרת, ליל ב' של ראש-השנה, מדליקים נרות לכבוד החג השני בלילה, עפ"י הזמן הנקוב בלוחות, ועל-ידי העברה מאש שהדלקה מערב החג, ולא בהצתת גפרור וכדומה, כי אסור ליצור אש חדשה בחג.

בשני ימי ראש-השנה, לאחר ברכת הדלקת הנר... מברכים ברכת "שהחיינו"... בערב השני, לפני ההדלקה, מניחים על השולחן פרי חדש שעוד לא אכלנו השנה, לובשים בגד חדש וכדומה, ובשעת ברכת 'שהחיינו' מכוונים גם על הפרי או הבגד. (כשחל שבת במוצאי היום השני של ראש-השנה, מקדימים להדליק את נרות השבת כעשרים דקות לפני השקיעה, לפי הזמן הרגיל להדלקת נרות שבת)..

האם פרי צ"ץ הדצת היה תפוח?

אז זהו שמעם לא. זו מסורת נוצרית בת כמה מאות שנים ואין לה קשר לבריאת העולם.

הסיבה לכך היא שהתפוח המוכר לנו לאכילה, הוא צ"ץ ממרכז אסיה (סין, קזחסטאן, טאיקיסטאן), שהיית לפני כאלפיים שנה, פשוט אלפי שנה לאחר! בריאת העולם והאיצ לאזונו מתקופה ההלניסטית - יוونית.

קיימים כיום העולם כ-7500 שנים של תפוחים נהדרים, לצצרי אף אחד מהם לא פיתה את חוה...

פרשנים מארית, שהתפוח הנזכר בסיר השירים הוא צ"ץ המוכר כיום בשם "עוזרד" ("זערוך" כפי הצרפתים) ופירוש מהו הוא "קטן". פירותיו האדום של זית לערק ואינם מפתים כלל... והוא מכונה תפוח משום שפירותיו הקטנים והארית מזכירים בצורתם "תפוח אדום" ולכן נקרא העוזרד גם "תפוח קטן".

האתרוג לצומתו, הוא פרי השייך לאזונו וכבר לפני אלפי שנים כונה "תפוח האדם הראשון".

התאנה, היא גם בהחלט מוצאת ראיה, שכן מיד עם האכילה הבינו אדם וחווה שאינם לבושים ו"תפסו את הדבר הראשון" שהיה לידם כדי להתכסות - ככתוב: "צלי תאנה"... אז יש הדין.

קידוש:

יש האומרים לפני קידוש החג מזמור זה, בשבת חייבים, אך אפשר גם בחול:
מְזִמֹר לְדוֹד, ה' רְעִי לֹא אֶחָסֵר:

בְּנֵאוֹת דָּשָׂא יִרְבִּיצְנִי, עַל מִי מִנְחוֹת יִנְהַלְנִי:

נִפְשִׁי יִשׁוּבָב, יִנְחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שָׁמוּ:

גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא צְלָמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אֶתָּה עֲמָדִי, שְׁבֹטְךָ וּמִשְׁעַנְתְּךָ
הִפָּה יִנְחֲמֵנִי:

תַּעֲרֵךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרִי, דְּשִׁנְתָּ בְשִׁמּוֹן רֹאשֵׁי כּוֹסֵי רוֹיָה:

אֵךְ טוֹב וְחָסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית ה' לְאָרְךָ יָמִים:

בשעת הקידוש כל הזכרים עומדים. מלא את גביע הקידוש ביין כך שהוא יעלה על גדותיו. את

הגביע המלא החזק בתוך כף ירך הימנית (ראה ציור) כשאצבעותיך מופנות כלפי מעלה ואמור את

הקידוש. לאחר שסיימת לומר את הקידוש שב ושתה לפחות מחצית הכוס. את שאר היין הגש

ליושבי השולחן או מזוג קצת לכוסיות כמספר האנשים המשתתפים בסעודה ותן לכולם לטעום

מיין הקידוש.

כשחל בשבת מתחילים:

יוֹם הַשְּׁשִׁי. וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם.

וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל

מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּוֹ

שָׁבַת מְכַל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

כשחל בחול (כמו השנה 2019) מתחילים (ובשבת ממשיכים):

וּבַיּוֹם שִׁמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חַדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בְּחֻצְרוֹת עַל

עֲלֵתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלַמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה

אֱלֹהֵיכֶם. (במדבר, י, י)

קידוש (המשך)

סְבָרֵי מְרַנְּנוּ וְרַבְּנֵנוּ וְרַבּוֹתֵינוּ (ועונים: לחיים)

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן. (עוד לא שוטה)

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל

לְשׁוֹן וְקִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וְתַתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם

(בשבת: השַׁבָּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם) הַזְּכָרוֹן הַזֶּה אֶת יוֹם טוֹב מְקַרָּא קִדְשׁ הַזֶּה,

יוֹם (בשבת: זְכָרוֹן) תְּרוּעָה (בשבת: בְּאַהֲבָה) מְקַרָּא קִדְשׁ, זְכָר לִיצִיאַת

מִצְרָיִם. כִּי בְנוּ בְּחֵרֶת וְאוֹתָנוּ קִדְשָׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים, וַיְדַבֵּר אֶמֶת וְקִיָּם לְעַד.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזְּכָרוֹן.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיָּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזַמַּן הַזֶּה.

(שוטה בחגיגות ומגיש את הכוס ליושבי השולחן, או מזוג לכוס שלהם, מהגבר המבוגר בשולחן
עד לצעיר ואז לנשים לפי אותו סדר)

גם בליל חג שני מברך "שהחיינו" אבל אז צריך "לתת סיבה לברכה" כמו פרי שעוד לא
טעמנו השנה, חולצה או בגד חדש וכיוצ"ב

נטילת ידיים:

יטול ידי (ראו הסבר מפורט בצד שמאל) ויברך:
ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים:

ברכת הפת, "המוציא":

עיני כל אליך ישברו. ואתה נויתן להם את אכלם בעתו:
פותח את ידך. ומשביע לכל חי רצון:
ברוך מקדש (בשבת: השבת) ישראל והזמנים
ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, המוציא לחם מן הארץ:

יבצע מן הלחם, יטבול אותו בדבש (לא במלח!) ויאכל. אחר יחלק לכל יושבי השולחן.
יש הנוהגים להעביר את הפרוסות אחד לשני ויש הנוהגים "להעיף באוויר לצלחת" ולא
מיד ליד, כדי לסמל שמאת הקב"ה מגיע הלחם ולא מיד בן אנוש... כך שהלחם מגיע
מהמברך "לכל אדם אישית" ולא מיד ליד.

הברכות על "סימני החג":

סימנים טובים

כפי שלמדנו בפסח (ראשי התיבות של מכות מצריים), יש משמעות עמוקה
ל"סימנים" המסמלים דבר מתוך דבר. אפילו בחתונה אנחנו שרים מייד אחרי
החופה "סימן טוב ומזל טוב" לסמל את חיי האושר של הזוג שזה אתה יצא
לחיים משותפים...
כבר לפני 1900 שנים, חז"ל הנהיגו לאכול בלילי ראש השנה מיני מאכלים,
לסימן טוב לכל השנה, כמו: תמרים, תפוח בדבש, רוביא (שעועית), קרא
(דלעת), כרתי, סילקא (סלק? תרד), רימונים, דגים, סלרי, וראש (דג, ארטישוק,
כבש).

כל מה שאנו עושים בראש השנה יש לו משמעות מיוחדת לכל השנה, שהואיל
וזה היום הראשון לשנה, שבו נחתכים חיים לכל חי, כל מעשה, דיבור ומחשבה
שבאותו היום משפיעים על כל השנה. וזהו שאמרו חכמים "סימן מילתא הוא",
כלומר יש משמעות לסימנים, שאם יעשו סימן של ברכה בהתחלת השנה, יש
לקוות שהברכה תמשך לכל השנה.

נטילת ידיים - למה צוים? הסבר:

הבית המקדש היו הכהנים רוחצים את ידיהם מדי בוקר לפני שיע
לצבדקתם. גם אנו מטהרים את ידנו לפני שיע לצבדקת הבורא הבית
המקדש האישי שלנו, הוא הבית שלנו. לפני שאוכלים סעודה עם לחם,
אנו נוטלים ידיים ואומרים ברכה מיוחדת. כך, מיד אחרי הקידוש אנו
הולכים ליטול ידיים. כיצד צוים:

לכו למטבח או לכיור הקרוה ביותר, מלאו ספל (או זה "עם
האזוני" המכונה "נטלן") או כוס גדולה מיט כשאתם אוחזים אותה
ביד ימין. הצבדק את הנטלן ליד שמאל ושכבו מיט שלוש פעמים על
כף יד ימין, עד קצת מאל הפרק. החזירו את הנטלן/כוס ליד ימין
וחזרו על הפעולה כשאתם שוכבים מיט שלוש פעמים על יד שמאל.
לאחר מכן אמרו את הברכה:

"ברוך אתה אדוני, אלהינו מלך הצולמ, אשר קדשנו במצוותיו וציונו
על נטילת ידיים."

צבשו נטלו את הידיים היטב במעבת נקייה (לפניה), יש הנוהגים להניח
זה לזה מעבת (לאת כבוד ופינוק) ולשו לשולחן ללא דיבור כלל (!!!)
עד אכילת הלחם, אחרי ברכת "המוציא":

על ברכת "המוציא לחם מן הארץ":

הלחם צויו מחמשת מיני דגן, ולכן לכאורה היה צריך לברק עליו
"בורא פרי האדמה", כדרך שמרכים על כל המינים מצומחים
מהאדמה. אלא שחכמים תיקנו לו ברכה מיוחדת, מפני חשיבותו
המרוכה, שהוא ציקר מאכלו של אדם, כמו שנאמר: "ולחם לבה אנוש
יסעד".

חשיבות זו מתבטאת גם במצוות רבות אחרות שניתנו לפני הלחם, בין
אם זו מצוות "הפרשת חלה", או "ברכת המזון" שלפי חלק מהדעות
היא הברכה היחידה שחיובה מהתורה עצמה.
על זה מצניינת אחרת היא למה אנתנו מרכים דווקא
"המוציא לחם מן הארץ"?

שהרי הקב"ה אינו מוציא לחם אפוי מן הארץ, אלא חיטה עאותה

אנו קוצרים, טוחנים, לשים ואופים? זה לשון איחול ותפילה
קדימה... שפירות המשיח עתידה אדמת ארץ ישראל להוציא לחם מן

על פי זה המליצה הגמרא, לאכול בסעודת ראש השנה מאכלים שיש בהם סימן טוב לכל השנה.

על פי העיקרון הזה, נוספו מנהגים לאכול מיני מאכלים שונים, שיש בשמם או צורתם או טעמם, סימן טוב לשנה החדשה, כל עדה לפי שפתה והמאכלים שהיו מצויים אצלה. ונעים וטוב כשאפשר להמשיך במסורת.

"סדר ליל ראש השנה", שמתנהל לאחר הקידוש וברכת המוציא, משתנה מבית לבית ומעדה לעדה. יש הנוהגים לטבול תפוח בדבש, ובכך מסיימים את הסדר (חב"ד), ויש העורכים שולחן ובו שפע של מאכלים, ריחות, צבעים וטעמים. המשותף ל"סימנים" הוא הרמז שהם מבטאים בטעמם או בשמם. רמז לשנה טובה יותר ומתוקה יותר. רמז לשאיפה שלנו להתעלות, ולתקווה שאנו נושאים לשנת שלום ונחת. רמז הבא לידי ביטוי באמירת ה"יהי רצון" הנסמכת לאכילת כל אחד ואחד מן ה"סימנים".

יש נוהגים לאכול את הסימנים רק בלילה הראשון, אולם רוב ישראל נוהגים לקיים את מנהג הסימנים בשני הלילות ויש שהידרו לקיים את מנהג הסימנים גם בסעודות היום.

סדר אכילת הסימנים:

כדאי להקפיד על הסדר הכתוב להלן, מתחילים לברך על התמרים והרימון ראשונים, שהם משבעת המינים, ואחר כך אוכלים את התפוח בדבש ואחריו את הדברים המתוקים אחד אחרי השני, ולאחר מכן את שאר הטעמים (ירקות, דגים וכו').

למה מאכלים מתוקים?

נוהגים לאכול בשר שמן ודברים מתוקים, כמו שאמר עזרא הסופר לעם ישראל ביום ראש השנה (נחמיה ח י): "ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים, ושלחו מנות לאין נכון לך".

חמוצים וחרिפים – מותר?

יש נוהגים שלא לאכול מאכלים חמוצים וחריפים, אלא אם רגילים ואוהבים מאוד. אם אוכלים מאכלים חריפים וחמוצים מאוד, אבל מרוב החרירות, העיניים זולגות דמעות, אין ראוי לאכול מהם בראש השנה, שאין זה סימן טוב.

אין אוכלים אגוזים (אגוז בגימטריא "חטי", רמז ל"חטא").

נטיילת ידיוס – המשק

כאן טורח של חרישה וזריצה...

נימוק נוסף הוא שהחמט הוא פרי האדמה, אבא רק אחרי שאנחנו טורח'ס אליו מאד... כמו שאנו עובדים קשה למחייטנו, אבא הכסף שאנחנו מקבלים הוא לא תוצר ישר של עבודתנו... אל החמט הוא ברכה על הפרנסה שלנו והמשק זרימת השפע לחיינו... המלח הוא מסמל את האדמה שממנה בא החמט ולכן אנו טובלים את החמט במלח... או בדבש בראש השנה... כדי להדגיש את מתיקות השנה שתבוא... בצורת השם יש נהגים על פי הסוד, לטבול את החמט במלח שלוש פעמים (מ"ב קסג, לד). והטעם לכך, שהחמט רומז למידת החסד, שאל ידו האדמ נילון וחי, ואילו המלח המלוח רומז למידת הדין הקשה, שכאשר השלטון ניתן בידה - הצולט נחרה. וכאשר טובלים את החמט במלח, ממתקים את המלח בזה שאנו עושים אותו ספל לחמט, שאנו מוציאים לחסד המלח במלח, ובמקום להזיק הוא מוציא. ורבים להדר בזה בעיקר בשבתות וימים טובים.

יש הנוהגים לשרוט את החמט עם סכין לפני הברכה, בין השאר, כדי לסמל שאין דבר "מושלם" בצולט, אלא רק "בדרך" ויש לברך על מה שאנו זוכים לקבל בחיית עם אט זה לא "מושלם" או "בדיוק מה ציפינו"...

ולכן הברכה על החמט חשובה כל כך, שהיא מקשרת את המאכל, שבו מתבטא כוח היצירה האנושי, אל מקורו האלוהי. ובלכות הברכה, אכילת החמט נותנת בנו כוח להבין ולהשכיל, לשמור ולעשות, את כל דברי התורה.

כשיבוא אדם לברך על מאכל, נכון שיאחז אותו בידו הימנית, שאל ידי כך הברכה תיאמר בריכוז וכוף אבא לפני החמט ישנו דין מיוחד, שמפני חשיבותו היתירה, טוב לאחוז בו בעת הברכה בשתי הידיים ובצד האצבעות, לרמוז לצד המצוות הכרוכות בעשיית הפת (איק לזרוצ, לחרוש וכו')

טוב שיאכל מיד אחר הברכה כשיצור 'יות' בלא להפסיק, כדי לתת כבוד לברכת 'המוציא'. אמנם כשיש צורך, רשאי לדבר מיד לאחר שיבא על מלח המלח ..

איך מברכים?

יש נוהגים שכל בני הבית מחזיקים בידם את הפרי, או המאכל, כולם יברכו בבת אחת ויענו אמן בקול גדול. אפשר גם שרק עורך הסדר "מוציא את כולם ידי חובה" ומברך וכולם עונים אחריו 'אמן' וטועמים.

ואלו סימני החג כסדרם:

(האוסף השלם מכל עדות ישראל וכל התפוצות)

תמר:

הברכות:

1. "יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שייתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו."

2. "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם בורא פרי העץ."

כוונה: יכוון על האויבים המרעים לעם ישראל במשך השנה מבחוץ:

המחבלים, החרם הכלכלי על מדינת ישראל וכיוצא ב

ויכוון גם על הדברים שבכוחנו לתקן בעצמנו וב"ה:

כמו תאונות הדרכים, הסובלנות זה לזה, השחיתות, האטימות לחלש ולשונה מאתנו וגם יכוון על הפחדים, החסמים, העכבות והפחדים הפנימיים בנו, המונעים מאתנו להגיע לאושר המגיע לנו בצדק רב.

רימון:

לפי המסורת, יש בכל רימון תרי"ג (613) גרגרים, כמספר המצוות שיש בתורה...

ואכן אכילת הרימון מסמלת את הבטחותינו בפרוש השנה החדשה להיות טובים ולעשות טוב.

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנהיה מלאים מצוות

כרימון."

תפוח בדבש:

טובל תפוח בדבש ומברך:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתתחדש (או שתחדש)

עלינו שנה טובה ומתוקה."

סילקא (סלק מבושל או חי):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שישתלקו אויבינו

ושונאינו וכל מבקשי רעתנו."

רוביא (שעועית לוביה או שעועית ירוקה מאורכת בתרמיל):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שירבו זכויותינו

ותלבבנו."

כרתי (כרישה):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שייכרתו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו."

קרא (דלעת או קישוא לבן):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתקרע רוע גזר דיננו,

ויקראו לפניך זכויותינו."

ראש (של דג, כבש והצמחונים יאכלו ראש ארטישוק או ראש ירק

אחר):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שתזכור לנו עקידת יצחק

ושנהיה לראש ולא לזנב."

דגים (געפילטע או חריימה או מטוגן):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנפרה ונרבה כדגים, שלא

תשלוט בנו עין רעה ושירבו מעשינו הטובים וזכויותינו כדגים"

(שהם פרים ורבים בקלות ובכמות עצומה.)

ויש סימנים נוספים, חלקם משעשעים, שניתן להוסיף:

גזר מתוק (צימעס):

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוהי אבותינו שתעביר רוע גזר דיננו

ושתגזור עלינו שנה טובה."

סלרי:

"יהי רצון מלפניך שתרבה פרנסתנו כחול אשר על שפת הים"

("סלרי" זה "משכורת" באנגלית – SALARY)

קיווי:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה לקוות לישועה

ולבשורות טובות"

בננה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה להתבונן בשפע

שבחינו ולהודות על היש"

פלפל:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה להתפלפל בחכמה"

פטירות:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שניפטר מהצרות ומהחובות!"

מרק:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנמרק עוונותינו ונהיה צחים כמרק צח"

ממולאים:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה למלא ליבנו באור ולמלא שמחה וישועות!"

שניצל:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנינצל מכל הצרות ומכל המשברים של הנפש והגוף"

שקשוקה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שישקשקו מפנינו מבקשי רעתנו ומטילי עין רעה עלינו"

מקרוני / פסטה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתקרין עלינו מטובך ומאורך"

עופ:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנגביה עוף כציפורים ונגשים את יעודנו"

כבד:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה לכבד הורים ומורים!"

בשר:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנתבשר בשורות טובות!"

לשון:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנקפיד להיזהר בתיקון לשון הרע!"

לביבה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה ללב אחד עם אבינו שבשמים"

תחינה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתשמע קול תחינתנו"

קולה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתשמע קולנו!"

מים:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנהיה יראי שמים!"

קפה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שתקפיא כל דינינו ותקיף אותנו בחסדיך"

רוג'לך:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שנזכה להרבה רוג'ל!"

גלידה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו שיגלידו כל משברי נפשנו ויתאחו כל פצעינו ותמתיק דיננו"

L' Shanah Tovah
Have a sweet year!

ברכת המזון

שלושה שאכלו כאחד חיבין בזימון, וכך מזמנין:
המזמן אומר - רבותי נברך:

המסובים עונים - יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם:

המזמן חוזר יהי שם וכו':
ברשות מרנן ורבותי נברך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו:

ואומרים המסובים ואח"כ המברך:
ברוך (בעשרה אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

והמזמן חוזרו:
מי שלא אכל עונה:
ברוך (אלהינו) ומבורך שמו תמיד לעולם ועד:

ברוך הוא וברוך שמו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. הן את העולם כולו. בטובו בחן
בחסד וברחמים. הוא נותן לחם לכל בשר. כי לעולם חסדו. ובטובו
הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד. בעבור שמו
הגדול. כי הוא אל זן ומפרינס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריותיו
אשר ברא. כאמור. פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון:
ברוך אתה יהוה. הן את הכל:

נודה לך יהוה אלהינו. על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה
ורחבה. ועל שהוצאתנו יהוה אלהינו מארץ מצרים. ופדיתנו מבית
עבדים. ועל בריתך שחתמת בבשרנו. ועל תורתך שלמדתנו. ועל חקיך
שהודעתנו. ועל חיים חן וחסד שחוננתנו. ועל אכילת מזון שאתה זן
ומפרינס אותנו תמיד. בכל יום ובכל עת ובכל שעה:
ועל הכל יהוה אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך. יתברך שמו
בפי כל חי תמיד לעולם ועד: כפתיב. ואכלת ושבעת וברכת את יהוה
אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך:
ברוך אתה יהוה. על הארץ ועל המזון:

רחם נא יהוה אלהינו על ישראל עמך. ועל ירושלים עירך. ועל ציון
משכן כבודך. ועל מלכות בית דוד משיחך. ועל הבית הגדול והקדוש
שנקרא שמו עליך:

אלהינו. אבינו. רענו זוננו פרנסנו וכלכלנו והרויחנו. והרוח לנו יהוה
אלהינו מהרה מכל צרותינו. ונא אל תצריכנו יהוה אלהינו לא לידי
מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. כי אם לידך המלאה. הפתוחה.
הקדושה והרחבה. שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד:

בשבת אומרים:

רצה והחליצנו יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת
הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבת בו ולנוח
בו באהבה כמצות רצונך וברצונך הניח לנו יהוה אלהינו שלא תהא
צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו והראנו יהוה אלהינו בנחמת ציון עירך
ובבנין ירושלים עיר קדשך כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד
ויזכר זכרוננו ויפקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון משיח בן דוד עבדך
וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפניך לפליטה
לטובה לחן ולחסד ולרחמים לחיים (טובים) ולשלום ביום חג זה:
זכרנו יהוה אלהינו בו לטובה ופקדנו בו לברכה והושיענו בו לחיים
טובים. ובדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו ורחם עלינו והושיענו כי אליך
עינינו כי אל מלך חנון ורחום אתה:

ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה. בונה
ברחמי ירושלים.
אמן:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. האל. אבינו. מלכנו. אדירנו.
בוראנו. גואלנו. יוצרנו. קדושנו קדוש יעקב. רוענו רועה ישראל. המלך
הטוב והמטיב לכל. שבכל יום ויום הוא הטוב הוא מטיב הוא ייטיב
לנו. הוא גמלנו הוא גומלנו הוא יגמלנו לעד לחן ולחסד ולרחמים
ולרחות. הצלה והצלחה. ברכה וישועה. נחמה. פרנסה וכלכלה. ורחמים
וחיים ושלום וכל טוב. ומכל טוב לעולם אל יחסרנו. אמן:

הרחמן הוא ימלך עלינו לעולם ועד:

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ
אָמֵן :

יִרְאוּ אֶת יְהוָה קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו :

כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעִבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא יַחְסְרוּ כָּל טוֹב :

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ :

פּוֹתַח אֶת יְדָד וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן :

בְּרַחֵם הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה וְהִיָּה יְהוָה מְבֹטָחוֹ :

נַעַר הֵייתִי גַם זָקֵנִתִי וְלֹא רָאִיתִי צַדִּיק נֶעְזֵב וְזָרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לַחֵם :

יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה בְּרַחֵם אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִתְבַּרַךְ בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דּוֹרִים. וְיִתְפָּאֵר בָּנוּ לְעַד וּלְנֶצַח נִצְחִים.
וְיִתְהַדָּר בָּנוּ לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִפְרִינֵסֵנוּ בְּכַבּוֹד :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִשְׁבֵּר עֲלֵנוּ מַעַל צְנֵאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוֹת לְאֲרָצֵנוּ :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרָכָה מְרֻבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלַחַן זֶה שְׂאֵכְלֵנוּ
עָלֵינוּ :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיאִי זְכוּר לְטוֹב וּיְבַשֵּׁר לָנוּ בְּשׁוֹרוֹת
טוֹבוֹת וְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבֵּית הַזֶּה וְאֶת (אִמִּי מוֹרְתִי)
בְּעַלֵּת הַבֵּית הַזֶּה. אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם

(וְאִם סַמוּךְ עַל שְׁלַחַן עֲצַמּוֹ יֵאמֹר :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתִי (וְאָבִי וְאִמִּי) וְאֶתִּי וְזָרְעִי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לִי,
אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָנוּ. כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב,
בְּכָל מַכְּל. כָּל כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבְרָכָה שְׁלֵמָה. וְנֹאמֵר אָמֵן :

בְּמִרוֹם יִלְמְדוּ עַלֵיהֶם וְעַלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם. וְנִשְׂא בְּרָכָה
מֵאֵת יְהוָה. וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְנִמְצָא חוֹן וְשִׁכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וְאָדָם :

אִם הוּא אוֹכֵל עַל שְׁלַחַן אַחֵרִים יִבְרַךְ לְבַעַה"ב :

יְהִי רְצוֹן שְׁלֵא יִבּוֹשׁ בְּעַל הַבֵּית בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא.
וְיִצְלַח מֵאֵד בְּכָל נִכְסָיו. וְיִהְיֶה נִכְסָיו וְנִכְסֵינוּ מוֹצְלָחִים וְקִרוֹבִים לְעִיר.
וְאֵל יִשְׁלוֹט שְׁטָן לֹא בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְאֵל יִצְדַּק לֹא
לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוּר חֲטָא וְעֵבִירָה וְעוֹן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִנְחִילָנוּ יוֹם שְׁכֵלוֹ טוֹב :

לְיוֹם שְׁכֵלוֹ אֲרוֹךְ לְיוֹם שְׁצַדִּיקִים יוֹשְׁבֵינוּ וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶנוּ
מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה וְיִהִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם :

הֲרַחֲמֵנוּ הוּא יִזְכֵּנוּ לְיַמּוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחֲנִי הָעוֹלָם הַבָּא :

מְגִדוֹל יְשׁוּעוֹת מְלָכּוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיַחוֹ לְדָוִד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם :

מתכונים

גזר מתוק מבושל (הצימעס של סבתא בתיה (מאת אפרת אנזל):

- 1 קילו גזר, קלוף ופרוס לטבעות
- 6 שזיפים מיובשים, בלי גרעין, שטופים!
- 1 מקל קינמון
- 25 גרם חמאה (לארוחה חלבית)/ או מחמאה (לארוחה בשרית)
- 3 כפות סוכר חום
- 1 כף סילאן
- פקק וניל
- כף חומץ בלסמי
- כף רכז רימונים (למי שיש)
- 3 כפות דבש
- 3 כפות מים

ההכנה:

בסיר שמים את כל המרכיבים ומעמידים מעל להבה נמוכה (חשוב!). מבשלים כשעתיים, ללא מכסה ומערבבים מדי פעם בעדינות עם ידית של כף עץ (כמו מקל), עד שהגזר רך אך עדיין קצת מתנגד.

איך תדעו שהצימעס מוכן? לקראת סוף הבישול, נניח אחרי שעה וחצי (שימו טיימר) רוב הנוזלים כבר ייספגו בגזר. זה השלב בו צריך להשגיח על הצימעס – כי מצד אחד אנחנו רוצים את הזיגוג של הרוטב ומצד שני, אנחנו לא רוצים שייחרך. פשוט שימו עין על הסיר – ערבבו מדי פעם, כך שהגזר ייעטף בנוזלים המצומצמים, עד שכולו בוהק, ואין נוזלים מיותרים בסיר.

חשוב: אם בישלתם על להבה גבוהה מדי, הנוזלים שבסיר ייגמרו כאשר הגזר עדיין קשה. במקרה כזה, הוסיפו מעט מים ומעט חמאה/מחמאה לסיר, והמשיכו לבשל.

ניתן לשדרג את הצימעס על ידי הוספת פתיתי אגס או צימוקים לעשר הדקות האחרונות של הבישול.

עוגת דבש עסיסית וקלה להכנה - מתכון מנצח (אפרת סיאצ'י)!

תבנית עגולה בקוטר 24 או 2 תבניות אינגליש קייק

- מצרכים:
3 ביצים
שליש כוס (66 ג') סוכר
3/4 כוס (150 ג') שמן
4 כפות (80 ג') דבש
3/4 כוס (180 מ"ל) מיץ תפוזים
גרידת תפוז קטן (אפשר גם לימון)
2 כוסות (280 ג') קמח
2 כפיות מלאות (11 ג') אבקת אפיה
חצי כפית (2.5 ג') אבקת סודה לשתיה

אופן ההכנה:

מחממים תנור ל170 מעלות.
מערבבים את הביצים עם הסוכר. מוסיפים שמן, דבש, מיץ תפוזים וגרידת תפוז/לימון.
מערבבים בקערה נפרדת את הקמח עם אבקת האפיה ואבקת הסודה לשתיה ומוסיפים לתערובת. מערבבים ערבוב קל עד לאיחוד החומרים (אין לערבב יותר מידי אחרת העוגה עלולה לצאת דחוסה).
יוצקים לתבנית משומנת ומכניסים לתנור למשך 25-30 דקות.

הערה:

אפשר לערבב את החומרים ידנית בעזרת מטרפה/כף או במיקסר. הקצפה במיקסר של הביצים עם הסוכר במשך כ-2 דקות, עד לתערובת תפוחה ובהירה מעניקה נפח לעוגה, והעוגה יוצאת גם גבוהה יותר.

מוס דבש (גם פרווה) טעים במיוחד (אפרת סיאצ'י)

מצרכים (4-6 מנות):

250 מ"ל שמנת מתוקה/ קצפת צמחית (לפרווה)

2 כפות שטוחות אבקת אינסטנט פודינג וניל

2 כפות שטוחות דבש

* אגוזי פקאן מסוכרים ומרוסקים לפירורים / או פירורי עוגיות (לתחתית)

אופן ההכנה:

מקציפים שמנת מתוקה בקערה במשך כדקה. מוסיפים אינסטנט פודינג וניל ודבש וממשיכים להקציף עד לקבלת קצפת יציבה טיפ להקצפה מוצלחת - מומלץ להכניס את השמנת למקפיא 5 דקות לפני ההקצפה.

מניחים בתחתית כוסות הגשה אגוזי פקאן מפוררים (או פירורי עוגיות) ומעל יוצקים את קרם הדבש (בעזרת כף או שקית זילוף).
שומרים במקרר כשעה לפחות לפני ההגשה (לפני ההגשה ניתן להוסיף מעל מעט דבש).

עוף באננס וגמבה (אפרת סיאצ'י):

מצרכים:

10 חתיכות עוף לפי הטעם (שוקיים, ירכיים)

3 תפוחי אדמה בינוניים קלופים חתוכים לקוביות

1 פלפל אדום (גמבה) חתוך בינוני

8 פרוסות אננס מקופסת שימורים (280 גרם מסונן, בלי הנוזלים)

תיבול:

כף שמן זית, 2 כפות מלאות סילאן, כף רוטב סויה, 3 שיני שום כתושות, חצי כפית מלח, קמצוץ פלפל שחור

אופן ההכנה:

- מערבבים את כל חומרי הרוטב בקערית

- מרפדים את תבנית התנור בנייר אפיה.

- מניחים את חלקי העוף, תפוחי אדמה, גמבה ואננס על נייר האפיה ומתבלים עם הרוטב בצורה אחידה.

- מכניסים לתנור שחומם ל- 200 מעלות למשך כשעתיים, כששעה וחצי

ראשונות מכוסה בנייר כסף וחצי שעה – בלי.

Shana
Kola